

holdes i Stuerne i Kjøbenhavn, ere frie for Legn. Ganste anderledes forholder det sig paa Landet; thi der har saa godtsom enhver Mand, der holder en Hund, ogsaa sin egen Grund, og det undertiden endog af meget stor Udstrækning; men det forekommer mig dog at være et temmelig stort Indgreb i den personlige Frihed, at en Mand ikke maa vandre med sin Hund ubestattet af det Offentlige paa sin egen Grund. Det ser et Argument, som maa see ogsaa kunde anføres i denne Henseende.

Lehmann: Jeg bad kun om Ordet for at gjøre den ærede Justitsminister opmærksom paa, at de to Sætninger, han stillede sammen, nemlig, at det er det enkelte Sogneforstanderskab, som skal bestemme, hvorvidt en saadan Bestatning skal finde Sted, og at dens Udbytte skal tilfalde Communens Kasse, efter mit Skjøn ikke staaer i uødselig Forbindelse med hinanden. Jeg er fuldstændig enig i, at Udbyttet maa indflyde i Communens Kasse som den eneste Betingelse, hvorunder det kan ventes, at en saadan Bestemmelse vil blive overholdt, og at den offentlige Mening ikke vil sætte sig stærkt derimod, hvilket derimod sikkert vilde skee, naar Skatten skulde indflyde i Statskassen, og i saa Fald maatte jeg ogsaa i det Hele betragte det som noget meget Naturligt, at man værgede sig derimod paa hvad Maade man kunde. Men deraf følger ikke, at det skal afgjøres af det enkelte Sogneforstanderskab, hvorvidt Bestatningen overhovedet skal finde Sted, thi i saa Henseende maa jeg være enig med de ærede Medlemmer, som have udtalt, at der er noget meget Unaturligt i, at der skulde findes en forskjellig Ret fra det ene Sogn til det andet, og at det vilde sætte Communalbestyrelserne i en overmaade uheldig Stilling, naar de skulde tage en saadan Beslutning, hvad ganste vist ikke vilde være dem velkomment, og hvoraf da vistnok ogsaa Resultatet vilde blive, at Bestatningen intetsteds traadte i Kraft. Paa den anden Side anseer jeg det for overordentlig ønskeligt, at der stæer Skridt til at formindste Hundeholdet, Noget, hvortil man er bleven nødsaget i de fleste andre Lande, og hvad ogsaa efter den fremskredne Civilisation synes at være i høieste Grad naturligt. Allerede da den tilsvarende Lov for Kjø-

benhavn i sin Tid forelaa for Landstthinget, reiste der sig i Thinget mange Stemmer for en saadan Udvidelse af Loven, men man meente dog, at man ikke burde drage dette ind under hiin Lov. Jeg vil altsaa finde det rigtigt, at den samme Regel bliver gennemført for hele Landet og skal erklære mig enig med den ærede Secretair (Tobiesen) i, at det Simpleste og Naturligste er at tage det som en ligefrem Bestatningsgjenstand; det Odiøse, der kunde findes i en saadan Skat, vil bortfalde, deels derved, at Skatten indflyder i Communekassen, og deels, naar man ved Siden deraf giver Communalbestyrelsen Ret til at fritage for Skatten, naar den maatte finde Grund dertil, med andre Ord, gratis at uddele Hundetegn; thi det kan jo ikke nægtes, at der er mange fattige Føll, som boe paa meget affidseliggende og lidet befolkede Steder, for hvem det næsten er nødvendigt at holde Hunde. Naar Sagen ordnes saaledes, troer jeg, at det ikke vil være vanskeligt at overholde Loven, og at Lovens Hovedsiemed vil naaes, hvilket aabenbart ikke er at staffe Communekassen Indtægter, men at formindste Hundenes Antal. — Jeg havde paa Tungen netop det Samme, som nu er blevet oplyst, at, naar der er blevet talt om, at Hunde medføre Tab for Landet af et Par Hundrede Tusende Rigsdaler aarligt, da er det af Sagtyndige blevet paavist, at denne Sum er meget for lav, og at det, selv naar man vil sætte det, som paa denne Maade gaaer til Grunde, til 1 Million aarligt, endda vil være lavt ansat. Dermed vil jeg paa ingen Maade sige, at disse Penge ere reent bortkastede; thi Hundene ere ikke blot til stor Fornøielse, men ere paa sine Steder, indenfor en passende Grændse, en Nødvendighedsartikel; men jeg troer, at, naar Hundeholdet i høi Grad overdrives, bliver det til Stade, ikke blot for de Vælsærende, men overhovedet for hele Landet. — Forøvrigt skal jeg, forinden jeg sætter mig, udtale min Paaskjønelse af, at Justitsministeren har anseet nærværende Lovudkast for vigtigt nok til først at forelægges for Landstthinget.

Formanden: Denne sidste Uttring maa jeg dog finde ikke at være aldeles paa sin Plads. — Jeg skal give Ordet til den høitærede fungerende Justitsminister.